

INA VAN DER BEEK

Vergeten tijd

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

1

Amy staat bij de deur, in haar ene hand een rugzak met Bob de Bouwer erop. Ze rammelt met de sleutelbos in haar andere hand. ‘Kom op, Tom, we moeten echt opschieten, anders kom je te laat.’

‘Ik wil nog even spelen,’ zegt Tommie, ‘ik wil...’

‘Vanmiddag, als je uit school komt, kun je weer verder spelen,’ onderbreekt Amy hem. ‘We laten alles zo staan, maar nu moeten we echt weg.’

Met duidelijke tegenzin laat Tommie zijn Lego-auto los en staat op van de grond. ‘Moet ik overblijven?’ vraagt hij.

‘Ja, het is donderdag, Joanne komt je ophalen, weet je wel? Hier.’ Amy duwt hem zijn rugzak in de handen. ‘Je mag zonder jas, het is lekker weer.’

‘Wat zit er op mijn boterhammen?’ klinkt even later zijn stem van de achterbank.

‘Berenworst op de ene en pasta op de andere. Goed?’

Er komt geen antwoord. In de binnenspiegel kijkt Amy naar haar jongste. ‘Laat die rugzak maar dicht,’ zegt ze. ‘We zijn er al.’

Op de parkeerplaats tegenover de basisschool is gelukkig nog een plekje. Een paar minuutjes later zwaait ze bij de deur van het klaslokaal naar Tom.

‘Nog één kus, mama!’ roept hij, als ze al wil weglopen.

‘Nou, vlug dan, ik moet nu snel naar kantoor. Tot vanmiddag!’

Nog een laatste keer zwaaien, dan is ze weer buiten. Amy kijkt op haar horloge. Het valt mee, als het verkeer niet al te erg tegenzit, is ze mooi op tijd voor haar eerste afspraak.

Maar het zit niet mee. Ze is nog maar net de snelweg op gedraaid of de matrixborden boven de weg geven al aan dat ze niet sneller mag dan zeventig kilometer, daarna ziet ze vijftig staan en even later staat alles stil. Met een berustende zucht pakt ze haar mobiel en belt naar kantoor.

Terwijl ze stapvoets verder rijdt, probeert ze te bedenken hoe ze dit soort dingen vóór kan zijn. Maar ze weet ook dat hier geen oplossing voor is.

Na de geboorte van Tommie, wiens komst een grote verrassing was voor Rob en haar, moesten er heel wat dingen bijgesteld worden in hun gezin. De toen twaalfjarige Joanne en

negenjarige Marc waren juist aardig zelfstandig aan het worden. Zijzelf had net een nieuwe baan en was meer uren gaan werken. De kinderen gingen op haar werkdagen 's morgens een poosje naar Loes, een vriendin van Amy die dichtbij woonde, en samen met de kinderen van Loes gingen ze om halfnegen naar school. Ook het overblijven was geen punt, en 's middags na schooltijd werden ze opgevangen door de ouders van Rob. Alles was prima geregeld, er was zelfs een 'noodplan': als een van de kinderen ziek was, kwamen Robs ouders bij hen in huis.

En toen opeens bleek ze zwanger te zijn. Het duurde een poosje voor ze het zelf in de gaten had. Haar menstruatie was wel vaker onregelmatig en de intense moeheid schreef ze toe aan de drukte van haar nieuwe baan. Toen ze ten slotte met haar klachten naar de huisarts ging, was de diagnose snel gesteld. Achteraf vond ze het erg naïef van zichzelf dat ze niet aan die mogelijkheid had gedacht.

Als een soort zombie was ze de huisartsenpraktijk uit gelopen. Ze was zwanger! Honderd gedachten vlogen tegelijk door haar hoofd: hoe moest het met haar werk, de slaapkamers, paste een babyzitje in de auto, wat zouden de kin-

deren zeggen, hoe zou Rob reageren... Maar opeens was het of dat allemaal van haar af viel en drong het tot haar door: ze kreeg een baby! Zo'n lief, klein wezentje, nog een kindje van Rob en haar, een broertje of zusje voor Joanne en Marc!

Rob was meteen enthousiast geweest. 'Die praktische zaken regelen we wel, hoor,' zei hij. 'Mijn moeder wil vast wel wat meer oppassen en een kinderdagverblijf kan ook altijd voor een paar dagen per week.'

Toch was het allemaal niet zo simpel als Rob het zich had voorgesteld. Tom was als baby dikwijls ziek, en Robs moeder werd er niet jonger op.

Toen Tom vier werd en naar de basisschool ging, leek het allemaal wat eenvoudiger te worden. Maar in de praktijk viel ook dat tegen. Bij de naschoolse opvang vond hij het niet leuk, en Amy voelde zich vaak schuldig als ze hem bij het ophalen met een wit gezichtje aantrof.

Oma werd weer vaker ingeschakeld en als grote zus Joanne vroeg uit school was, haalde zij haar broertje op. Maar het bleef een gepuzzel. Soms overwoog Amy haar baan op te zeggen, maar ook dat was niet zo eenvoudig. De hoge hypotheek van het huis moest betaald worden

en minder uren werken was in deze baan geen optie. En ze houdt ook van haar werk, ze zou het niet graag missen.

Als Tom eerst maar wat groter is, dan zal het allemaal wel weer wat gemakkelijker worden, denkt ze zo vaak. Of woonden haar eigen ouders maar hier in de stad, in plaats van in Australië. Maar ja, dat is dus ook een van de grote nadelen van trouwen met een man uit een ander werelddeel. Toen ze Rob ontmoette tijdens zijn wereldreis twintig jaar geleden en ze verliefd op elkaar werden, wist ze dat dit de prijs zou zijn voor hun liefde: afscheid van haar ouders. Ze heeft nooit spijt gehad van haar keus, maar dat wil natuurlijk niet zeggen dat ze haar ouders niet mist.

Achter haar wordt getoeterd. Verschrikt kijkt Amy in haar binnenspiegel en daarna ziet ze pas dat voor haar de weg weer vrij is. Snel geeft ze gas en rijdt door, waarbij ze een verontschuldiging gebaar maakt naar de automobilist achter haar.

‘Houd je hoofd erbij, Amy!’ mompelt ze in zichzelf. ‘Zo schiet je helemaal niet op!’

Als Amy om tien over zes het huis weer binnenstapt, komt harde muziek haar tegemoet.

In de woonkamer vindt ze Joanne, die languit op de bank ligt met de afstandsbediening in haar hand. Als ze haar moeder ziet binnenkomen, zet ze het geluid iets zachter.

‘Waar is Tom?’ Amy moet alsnog met stemverheffing praten om boven het lawaai uit te komen. ‘En zet die tv eens zacht!’

‘Tom is boven, Marc leert hem een nieuw computerspelletje of zo.’

Amy loopt door naar de keuken. ‘Joanne! Je zou de oven aanzetten om kwart voor zes.’

‘Sorry, vergeten.’ De televisie wordt nu uitgezet en Joanne komt ook naar de keuken. ‘Ik kan niet overal tegelijk aan denken, hoor,’ moppert ze. ‘Ik moest op Tommie letten, eten koken en ook nog huiswerk maken.’

‘Ja, je bent vreselijk druk, ik zie het,’ zegt Amy droog. ‘Volgens mij hield je je met geen van die dingen bezig toen ik net binnenkwam.’

‘Jawel hoor.’ Joanne loopt terug naar de kamer en pakt een boek van de grond. ‘Ik was m’n Frans aan het leren.’

‘Jaja...’ Meer zegt Amy niet. Ze heeft zelf de oven al aangezet en houdt een glas onder de kraan.

‘Sorry, mam. Ik zal de sla wel doen,’ zegt Joanne, ‘ga maar lekker zitten.’

‘Fijn.’ Amy loopt de trap op.

Boven vindt ze haar beide zoons achter het computerscherm. Ze horen haar niet eens binnenkomen, zo geconcentreerd zijn ze bezig. Twee raceauto’s scheuren over het scherm. ‘Goed zo, Tom, jij ligt voor!’ hoort ze Marc zeggen. Zachtjes gaat ze terug, de kamer weer uit.

Als ze de trap af loopt, hoort ze hoe de achterdeur opengaat en dan de stem van Rob: ‘Hé meissie, wat ben jij voor lekkers aan het maken?’

En dan Joanne: ‘*Une salade de Joanne*, naar Frans recept.’

‘Ik geloof dat je je inderdaad met Frans hebt beziggehouden vanmiddag,’ zegt Amy als ze de keuken binnenloopt. ‘Hoi schat, drukke dag gehad?’ gaat ze verder, terwijl ze haar gezicht naar Rob opheft voor een kus.

Een halfuurtje later zitten ze met hun vijven om de tafel. We hebben het goed! denkt Amy.

Toch is ze blij als twee weken later de zomervakantie begint. Even rust, even op adem komen. Ze gaan de eerste drie weken van de schoolvakantie naar Oostenrijk. Net onder Wenen hebben ze een chalet gehuurd.

‘Ik ga dit jaar voor het laatst met jullie mee,

hoor,' zegt Joanne als ze onderweg zijn. 'Volgend jaar ga ik na mijn examen samen met Liz kamperen in Italië.'

'Dat zien we volgend jaar wel,' vindt Rob. 'Ik vind het heel fijn dat je in elk geval dit jaar nog met ons meegaat.'

'Wil je niet meer met ons mee, Joanne?' vraagt Tom. 'Waarom niet?'

'Om jou en Marc meer ruimte te gunnen in de auto. We zitten nu als haringen in een tonnetje,' zegt Joanne. 'Dan kun je lekker overdwars op de achterbank zitten.'

'Maar dat vind ik niet leuk! Ik wil met jou zwemmen.'

'Volgend jaar duurt nog heel lang,' mengt Amy zich in het gesprek. 'Daar hoef je je nu nog niet druk om te maken, Tommie!' Dan draait ze zich schuin om naar haar dochter: 'Straks ruilen we een poosje, dan mag jij voorin en ga ik bij de jongens zitten.'

'Dat hoeft niet, was maar een grapje!'

'Nou ja, we zien straks wel. Zullen we zo eens een koffiestop maken, Rob?'

'Nog een kwartiertje, goed?' Rob zit zachtjes fluitend achter het stuur. 'We schieten nu juist even lekker op, dit is niet het moment om te stoppen.'

‘Ook best.’ Amy leunt achterover, haar hoofd tegen de hoofdsteun van de stoel. O, ze is zo moe! Opnieuw vraagt ze zich af of ze niet te veel hooi op haar vork heeft genomen. Officieel werkt ze drie dagen per week als binnenhuisarchitecte, maar in de praktijk komen daar nog heel wat uurtjes bij. Als ze met een groot project bezig is, kan ze nu eenmaal niet tegen de klant zeggen dat haar uren voor die week erop zitten en dat ze de volgende maandag wel weer eens verder zal gaan. Als ze thuis is, is ze in haar hoofd dikwijls nog bezig met het werk. Maar daarnaast wil ze een goede moeder zijn voor haar kinderen, hun de tijd en de aandacht geven die ze nodig hebben. En dat valt niet altijd mee. Joanne kan soms echt puberaal gedrag vertonen, Tommie is nog een echte kleuter en Marc hangt tussen kind en puber in.

Rob legt een hand op haar knie. ‘Slaap je?’ vraagt hij zacht.

‘Mmm, een beetje...’ Ze doet haar ogen niet open. Natuurlijk, Rob niet te vergeten, ook hij verdient aandacht. Maar soms voelt ze zich op alle fronten tekortschieten. Als vrouw, als moeder en ook in haar werk. Ze zucht onhoorbaar. Moet ze toch een andere baan zoeken, iets met